

Anton Korteweg leest J.J.L. ten Kate (De Langste Dag, 10 december 2010)

Anton Korteweg

bron

Anton Korteweg, *Anton Korteweg leest J.J.L. ten Kate (De Langste Dag, 10 december 2010)*. 2011

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/kort006dlda01_v01/colofon.php

© 2011 dbnl

The logo for the Digital Bibliothek Nederland (dbnl) project, featuring the lowercase letters 'dbnl' in a stylized, blue, sans-serif font.

Anton Korteweg leest J.J.L. ten Kate

Sonnet op het sonnet

Geverfde pop, met rinkelen omhangen,
Gebulte jonkvrouw in uw staal' korset,
Lamzaligste aller vormen, stijf Sonnet,
Wat rijmziek mispunt deed u 't licht erlangen?

Te klein om één goed denkbeeld op te vangen,
Voor epigram te groot en te koket,
Vooraf geknipt, koepletjen voor koeplet,
Krooptge onverdiend in onze minnezangen.

Neen! de echte Muze eischt vrijheid; en het Lied,
Onhoudbaar uit het zwoegend hart gerezen,
Zij als een bergstroom die zijn band ontschiet!

Gij deugt tot niets, ten zij het deugen hiet,
Om, enkel door de broddelaars geprezen,
Op GEYSBEEK een berijmd vervolg te wezen.

Bron: Braga. Dichterlijke mengelingen. Van Paddenburg & Comp., Utrecht 1843

Hoe maakt de kwart poëet zijn verzen?

Het rimpelig voorhoofd tot purper verkleurd,
De haren te berge, de nagels verscheurd,
In d' armstoel zich wiegend,
Zijn GEYSBEEK doorvliegend,
En rijmend en lijmend
Van smarten en harten,
Geflonker en donker,
Gewemel en hemel,
Bepereld en wereld,
En boezem en bloezem,
Die schoonheid ten toon spreidt,
En liefde die griede,
En rozen die blozen,
En transen die glansen,
(Haal op en haal neêr!)
En Spanje en Oranje,
Kampanje en Brittanje,
Ja, wat al niet meer!
En duchtend en zuchtend van d' uchtend,
En slavend en schavend tot d' avond,
En brommend en grommend zich krommend,
En zingend en springend zich wringend,
En kampend en dampend en stampend,
En geeuwend en greeuwend en schreeuwend,
En koetrend en foetrend en ploetrend,
En tellend en knellend en spellend en rellend,
Verveelend verdeelend, en stelend verheelend,
En metend en zweetend, onwetend geketend,
En hinkend verzinkend, en drinkend verminkend,

En jagend en klagend en vagend en zegend,
En vijlend en ijlend en wijlend en kwijlend,
En krabblend en knabblend en babblend en zablend,
En likkend en snikkend en hikkend rikkikkend,
Zoo bakt en zoo plakt, dat de Muzen zich schamen,
De kwart-poëtaster zijn lorren te samen!

Bron: Braga. Dichterlijke mengelingen. Van Paddenburg & Comp., Utrecht 1843

Ballade van een advocaat en een procureur

Apathie

Van waar die ijzeren, die eindelooze dagen,
Die doodskoû in mijn borst, die ongevoeligheid?
Die 't hart, dat kwijnend klopt in naauwlijks hoorbre slagen,
Gelijk een kille mist stilzwijgende overspreidt?

Is dan mijn hart gelijk een uurwerk afgelopen?
Wordt dan de ziele grijs vóór 't grijzen van het hair?
Heeft dan mijn jeugd niets meer te vreezen of te hopen,
En komt de winter reeds op 't twee- en- twintigst jaar?

Mijn ziel werd een woestijn, die bloesems draagt noch vruchten,
Een stilstaand meir gelijk, een lucht met wolk noch zon;
Mijn tijd, zoo bloeiende eens, zoo pijlsnel in 't ontvluchten,
Kruipt werkeloos daar heen, een opgedroogde bron!

Neen! 'k wil dat leven niet, dat zielloos plantenleven,
Die onverschilligheid, dat koude bloed van steen!
Ik wil vervuld, geschokt, door 't vuur der drift gedreven,
Die zij dan Liefde of Haat, van boven of beneên!

Niet kwijnen op een rots, maar zweven op de baren,
Den hemel boven mij en midden in 't gewoel!
Des needs langs klipgevaart en gapend' afgrond varen,
Maar rusteloos vooruit! maar vliegend naar een doel!

Niet dorren als een blad, maar meê den strijd gestreden!
Geworsteld om de palm, de blikken op 't verschiet!
Wel nacht rondom mij heen, maar tranen en gebeden!
Wel ongelukkig zijn, maar ongevoelig niet!

God! geef mij storm, zoo Gij geen rozengeur wilt geven!
Geef me, als de vreugd niet mag, de schokkingen der smart,
Eens deed Uw Heilgenade een LAZARUS herleven...
God! maak mijn jeugd weêr jong! wek mijn gestorven hart!

Bron: Braga. Dichterlijke mengelingen. Van Paddenburg & Comp., Utrecht 1843

Eerste liefde

Die zachte en toch zoo wilde drift, die vreugd
En kwelling, tot één zaalgen droom gewezen;
Die vuurvlam die verteert en toch doet leven,
Zij gloeit maar ééns, want ééns maar bloeit de Jeugd!
Een reine ziel kan op 't altaar der Deugd
Haar offren en den Plicht dan alles geven
Wat van haar afhangt ... màâr - dat zoet gevoel
Van wel en wee, die moed, die jonge krachten
Tot àlles, die verrukkingen, dat smachten,
Die snelle vlucht der heerlijkste gedachten,
Der zuiverste gevoelens naar één doel,
Die hoop en vrees bij d' opslag van twee oogen,
Dat lijden om een blik, dat zielsgeluk
Om één zoet woord, één zachten handendruk,....
Ge ontwaart ze nimmer meer: zij zijn vervlogen
Met de eerste liefde! - 't Hart ontsluit niet weêr:
Geknotte lely, op heur steel gebogen,
Leeft nog de plant, maar - draagt geen bloemen meer!

Bron: Braga. Dichterlijke mengelingen. Van Paddenburg & Comp., Utrecht 1843

Aan ene dochter van het zuiden